

נוסעים לכפר

"אנו נוסעים לכפר" אמר בודי ג'ים, וכל החברים שלו אמרו "וי, איזה שעמום זה יהיה. זה מקום ריק לגמרי, רק אדמה, אוויר ושמיים!" "בלי ילדים, בלי משחקים! וי, מה אעשה שם?"

אבל הוא אמר להם "שלום" כי האמהות של כל יתר הילדים קראו להם ללכת לישון. ומאחר שבודי ג'ים ומשפחתו רצו לצאת במכונית שלהם מוקדם בבוקר, לא היה לו זמן להיפרד מחבריו למחרת.

וכל הילדים רצו לבתיהם ותוך כדי כך קראו לו "תביא לי צפרדע גדולה!" או "תביא לי סנאי אפור בכלוב!"

וכשבודי ג'ים שמע איך נסגרות כל הדלתות של בתיהם, הוא הרגיש את עצמו בודד מאוד והתיישב על מדרגות המרפסת לחשוב על כל מה שאמרו לו.

בכה.

ואז שמע שמישהו צוחק "הה! הה! הה!" היה זה צחוק חלוש וקצת צורם. בודי ג'ים עוד לא שמע קול כזה קודם, אך בכל זאת היה לזה צליל נעים.

"מעניין מה זה היה" אמר לעצמו בודי ג'ים. זה נשמע כאילו מישהו צוחק, אבל הרי אין כאן אף אחד מלבדי."

"הי, בודי ג'ים" אמר אותו הקול המוזר "אינך רואה אותי? הנה אני, כאן מעליך, בפינת המרפסת תלוי על מסמר."

בודי ג'ים הביט בפינה חשוכה מעליו ובאמת ראה שם איזה שהו גוף מוזר, שעיר, תלוי עם הראש למטה כך שזוג עיניים קטנות בפרצוף מוזר הביטו ישר עליו.

"הי" אמר בודי ג'ים "מי אתה?"

"אני? אני רק עטלף אדום וכששמעתי שאתה עצוב כי הנך נוסע לכפר, לא יכולתי שלא

לצחוק ממך. וצחקתי בקול רם. כי הייתי ברצון נוסע לכפר לחיות שם."

"אז למה אינך עושה זאת?" שאל בודי ג'ים



הוא שמע את אבא שלו המכין הכל לנסיעה למחרת וידע שעוד מעט יקראו גם לו לישון. לכן הוא השתדל לחשוב מהר מאוד כי רצה לסיים את מחשבותיו עוד לפני השינה.

דבר אחד היה ברור לו. הוא לא רצה לנסוע מהבית ולהשאיר את חבריו למשחק. הוא ידע

אמנם שתהיה לו גם קצת, אבל רק קצת הנאה בכפר, אך הוא ידע גם שכאן בעיר היו לו הנאות רבות, משחקי כדור, שלושה

חתולים זקנים, שחיה בבריכה ועבודה בגינת בית הספר, ועזרה לאלכס, הילד הנכה שאותו מובילים בעגלת נכים. וי! כל כך הרבה דברים,

כל כך הרבה דברים מעניינים לעשות כאן!

"אינני רוצה לנסוע" הוא אמר בקול רם "שלושה חודשים שלמים לא יהיה לי עם מי

לשחק! לא יהיה לי מה לעשות! לא יהיה לי על מה לחשוב! אני בוודאי אגווע ואמות" הוא

"זה לא כל כך רחוק."
"אינני יכול" ענה העטלף האדום "אינני יכול.
אני חייב לדאוג למשפחה שלי. אינני יכול
לעזוב את שדות הצייד הטובים כאן, רק כדי
ליהנות באזור כפרי."
"מה אתה צד כאן?" שאל בודי ג'ים בנימוס.
"אני צד זבובים ויתושים ושפיריות וכל מיני
חרקים" ענה העטלף האדום "האם לא שמעת
אותי מתעופף בלילה, בחושך?"
"נדמה לי באמת ששמעתי" ענה בודי ג'ים
"אבל חשבתי שזו ציפור לילה. ובכל אופן
אתה באמת חושב שאוכל ליהנות בכפר?"
"אכן כך" אמר העטלף "אם רק תדאג לכך
בעצמך. בכל מקום תוכל ליהנות אם רק
תדאג לכך בעצמך. אבל אני הייתי יכול
ליהנות בכפר. יש לי שם כמה בני דודים ואם
במקרה תפגוש אותם, מסור להם דרישת
שלום ממני."
"ברצון רב" אמר בודי ג'ים "אם רק אראה
אותם" הוסיף "אבל אולי לא אראה אותם.
עובדה, אותך לא ראיתי מעולם עד עכשיו."

העטלף האדום צחק שוב "אני יודע. והרי אני
חי כאן, בדיוק לפני ביתך, בין ענפי העצים,
ואני מביא לכאן את משפחתי כל לילה
לארוחה טובה."
"ואיפה אתה משאיר את ילדיך, כשאתה יוצא
לצוד?"
"להשאיר את הילדים?" אמר העטלף מופתע
"להשאיר את ילדינו היקרים. לא, לא הייתי
אפילו חושב על כך. גברת עטלף, אישתי,
תמיד לוקחת את הילדים איתה כשהיא
יוצאת. לא היינו יכולים להיות שקטים לרגע
אילו השארנו אותם בבית."
"אני חושב שהנך באמת נעים מאוד" אמר
בודי ג'ים "אנשים אומרים תמיד שהעטלפים
הם מכוערים ולא ידידותיים."
"כן, אני יודע" אמר העטלף האדום "אני יודע
שאנו לא במיוחד יפים למראה עיניים, אבל
אני חושב שאנחנו כמו אנשים וחיות אחרות.
אנו משתדלים להתגונן כשמטרידים אותנו.
אבל אם מתייחסים אלינו יפה, אנחנו מגיבים
בידידות."



"אבל אמור לי, עטלף אדום" אמר בודי ג'ים
"במה אפשר ליהנות בכפר?"
"כבר תראה בעצמך" צחק העטלף "חיים
בכפר פותחים לך עיניים! אבל עכשיו שלום
בודי ג'ים ולילה טוב. אני חייב לצאת לעבודה
ואתה למיטה." והעטלף האדום שחרר את הוו
שעל כנפו מהמסמר שבפינת המרפסת
והתעופף החוצה.
בודי ג'ים הביט אחריו. הוא הרגיש כבר יותר
טוב. ובאותו רגע אבא קרא לו ללכת לישון.
"אבא" אמר בודי ג'ים "אני מתחיל להאמין
שאוכל ליהנות מהחיים בכפר, אחרי הכל!"
"אני בטוח בכך, בני" ענה אבא.

הסנאי האדום והגברת בולבול

בודי ג'ים שכב בערסל במרפסת עם ספר ביד. אך הוא לא קרא. היה מעניין יותר להביט על הברקים שנראו בשמיים, לראות את האילנות המתכופפים ברוח ולהקשיב לרעש הרעמים. זה היה שונה לגמרי מאשר בעיר, שם היית צריך לרוץ ולסגור מהר את כל החלונות ולהישאר בפנים עד שהכל עבר.

בודי ג'ים צחק לעצמו כשחשב כמה שלא רצה לעזוב את העיר ולבוא לחווה לקיץ. אבא שלו קנה את החווה כדי שיוכלו לבלות בה בקיץ וכדי שהילד יוכל לרוץ בחוץ, לשחק ולהתעניין בכל שמסביב.

"חשבתי שארגיש בודד" אמר לעצמו בודי ג'ים "אבל זה לא כך". הוא לקח שוב את הספר ליד ורצה לקרוא.

אך עוד לא הספיק לפתוח את הספר כשהתיישב בערסל. הוא שמע רעשים מוזרים בענפי עץ הדולב שלפני הבית. זה נשמע לו כאילו מישהו קורא לעזרה. הוא שם את

הספר בצד ורץ אל הדולב כדי להביט בין ענפיו.

גם הכלב סנדי קם ממדרגות המרפסת, ניער את טיפות הגשם מפרוותו והלך אחרי בודי ג'ים.

העלווה של הדולב הייתה צפופה מאוד והם לא יכלו לראות כלום, אך הרעש וקריאות



לעזרה נמשכו.

"זה נשמע כאילו הסנאי האדום מנסה לגנוב ביצים של בולבול" אמר הגנן הזקן בוב שעבר לידם.

"זהו זה?" אמר בודי ג'ים "אני הולך לשם ואקלקל לו את התוכנית."

בודי ג'ים על כתפיו. בודי ג'ים יכול היה כך להגיע לענפים התחתונים של הדולב הישן ומשם הוא טפס כמו קוף קטן, ותוך רגע היה כבר ליד הקן של הבולבול.

שם התרחש בדיוק מה שניחש בוב הזקן. ישב שם הסנאי האדום וקשקש באיום על הגברת בולבול, כשהוא מנסה לגרש אותה מהקן. והיא, כמו אמא נאמנה לא זזה מהביצים המונחים בקן.

כשהסנאי האדום ראה את בודי ג'ים הבין שהפסיד במשחק ורץ משם בפחד, על יד בודי ג'ים ולמטה לאורך גזע העץ.

הוא רק לא ידע שהכלב סנדי חיכה לו שם, והוא קפץ ישר עליו! אילו הכלב סנדי הזקן היה כלב סנדי צעיר, היה מתנקם יפה בסנאי הנבזה. אבל למרות שסנדי הזקן לא יכול היה לתפוס את הסנאי, הוא יכול היה לגרש אותו וזה מה שהוא בדיוק עשה. הוא נבח כל כך חזק שהסנאי רץ בבהלה וידע שאין לו כבר מה לחפש במקום הזה.

הגברת בולבול בקן שלה על עץ הדולב רעדה



"אתן לך דחיפה אם תרצה" אמר בוב הגנן
"כך תגיע לשם מהר יותר." והוא הרים את

באמת טרדן. הוא ופטר החתול שמנסה לצוד את הגוזלים לפני שילמדו לעוף, הם סכנת נפשות למשפחה שלנו."

"טוב, אמא בולבול" אמר בודי ג'ים "עכשיו את יכולה להיות בטוחה. כלב סנדי הזקן ידאג שפטר החתול לא יבוא לכאן. הוא לא אוהב חתולים. ואני נשאר כאן כל הקיץ ואדאג שהסנאי האדום לא יגיע הנה. שלום אמא ציפור."

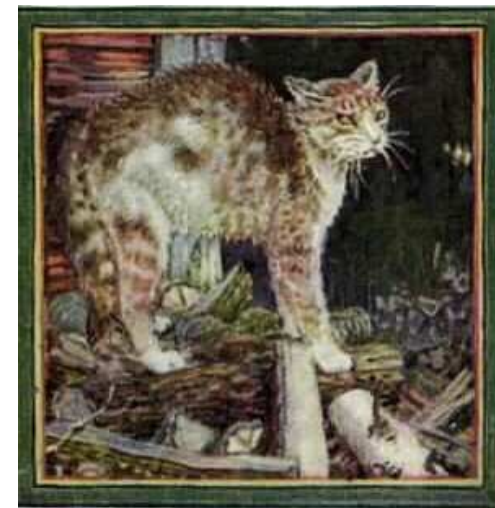
ובודי ג'ים גלש מהדולב ופגש בדיוק את סנדי הכלב שחזר מהרדיפה אחרי הסנאי.

"סנדי" אמר בודי ג'ים "אם תראה את פטר החתול כאן בסביבת הקן של גברת בולבול, גרש אותו מיד. הבנת?"

"ואוו, ואוו" הבטיח סנדי הזקן. והוא שמר את הבטחתו. וכך, אחרי זמן מה, ארבעה בולבולים שמנמנים התחילו להתרוצץ על הדשא ונעשו כל כך ידידותיים שאפילו קפצו על הערסל וקשקשו עם בודי ג'ים.

מפחד. "חשבתי שלא תבוא הנה לעולם, בודי ג'ים" אמרה "וחשבתי שאולי אתה כמו אחד מהילדים שלאו דואגים מה יקרה לציפורים."

"לא, אינני כזה" ענה בודי ג'ים "אני דואג לציפורים, אבל הגעתי רק לא מזמן מהעיר ולא הבנתי בדיוק מה משמעות קריאותיך לעזרה. אני לא יודע עוד מספיק על החיים בכפר. האם הסנאי האדום מטריד אותך לעתים קרובות?"



"אכן כך" אמרה אמא בולבול "הוא רק מחכה שאבא בולבול יעוף כדי לצוד כמה תולעים לארוחה שלנו, ואזי הוא בא לגרש אותי מהקן, כדי שיוכל לאכול מהביצים היפות שלי. הוא

בודי ג'ים אהב להסתכל על אמו. היא הייתה
כל כך יפה!

היצור דמוי כרית הסיכות

בודי ג'ים ידע שהיום יהיה לו יום עצוב והוא ירגיש בודד. לא היה לו ספק בכך. הוא אמנם אהב להיות כאן, בכפר, יכול היה לרוץ אחרי בוב הגנן הזקן, ולשתול צמחים שונים, וללמוד את שם כל דבר ששתל.

בוב הזקן אמר שעוד לא פגש "בחור עירוני" שלמד בקלות כזו להבחין בין עשבים שוטים וצמחים טובים ושידע מה אפשר לקחת מהגינה כדי להאכיל את הארנבת.

אבל היום בוב הולך העירה לכל היום! ולבודי ג'ים לא נשאר מה לעשות. ואפילו אילו היה לו הרי לא היה לו עם מי לעשות זאת. והוא היה פשוט בודד. הוא אמור היה להאכיל את הארנבות והלך לגן לאסוף את הצמחים.

ואז אמו קראה "בודי ג'ים! אתה כאן?" "כן אמא" ענה בודי ג'ים ורץ חזרה למרפסת הבית, שם עמדה אמא בשמלה ורודה ועם השער שלה המתנופף ברוח קלה.



"בודי ג'ים" אמרה אמא "האם תוכל לגשת לחורשת האשוח ולהביא קצת מחטים לכריות המרפסת?"

"כן, אמא, ודאי, רק אאכיל קודם את



הארנבות" אמר בודי ג'ים.

"טוב מאוד בן" אמרה אמא "תכנס למטבח ותבקש ממרי סל ומספריים כהים. ושים לב שלא תפגע מהקיסוס הרעיל. בוב לא הספיק אתמול להשמיד אותו ויש שם שוח של הצמח הזה."

"אל תדאגי, אמא" אמר בודי ג'ים "אני מכיר אותו ולא אגש לשם." והילד שרק לכלבו סנדי

הזקן, שמח שיש לו מה לעשות. הוא אהב לרוץ בשדות אל החורשה. העשבים היו גבוהים ולחים מטל הבוקר והם ליטפו את רגליו, כאילו אהבו ילדים קטנים שעוברים דרכם.

סנדי הזקן רץ אחרי חרגולים שקפצו בכל הכוונים תוך זמזום שמח.

בקרוב הם הגיעו לחורשה בה עמדו עצי אשוח צעירים כמו גברות בשמלות ירוקות, מתכוננות לחגיגה. בודי ג'ים התחיל לחתוך את הקצוות הרכים של הענפים, כמו שאמא לימדה אותו, וסנדי הכלב התרוצץ בין השיחים.

סל של בודי ג'ים היה כבר כמעט מלא בקצוות הענפים הריחניים והוא רצה לשרוק כדי לקרוא לסנדי, אך פתאום שמע נביחה חזקה מעובי השיחים. זה היה סנדי הזקן שנבח במרץ ובודי ג'ים ידע שהוא קורא "בו הנה מהר. ראה מה שמצאתי כאן!"

בודי ג'ים עזב את הסל שלו ורץ לעובי עצי האשוח, שם ראה את סנדי המנסה לטפס על

עץ שהיה גבוה יותר מיתר העצים, ובאותו הזמן נובח על יצור על דבר מה שיושב על ענף העץ. משהו חי נמתנועע אבל ונראה כמו כרית סיכות עגולה, מלאה סיכות עם החדים כלפי מעלה.

"הי" קרא בודי ג'ים "מה קורה כאן?"
"אפשר להגיד שקורה הרבה" נשמע קול דקיק ומרוגז "ומוטב שתיקח את הכלב הטיפש מכאן אם אתה רוצה לחסוך לו צרות. הוא יצטער מאוד אם ינשוך אותי."

"אל תפחד מסנדי" אמר בודי ג'ים "הוא כלב זקן. הוא תמיד איתי והנביחה שלו גרועה מהנשיכה. חוץ מזה הוא לא יכול לטפס על עץ, הוא רק מנסה לראות אם יצליח."

היצור דמוי כרית סיכות היושב על ענף צחק. "אני לא מפחד ממנו, אני רק מתייחס אליו בנימוס כי הוא כלב עירוני וחושב שיוכל לנשוך אותי. כל כלב כפרי יודע טוב יותר."

"לך החוצה ושכב בשמש, סנדי" אמר בודי ג'ים. הכלב הלך, בנהמה כעסנית, כי לא רצה ללכת משם, בודי ג'ים פנה ליצור הדמוי כרית

סיכות ואמר "עכשיו אמור לי את שמך והסבר מדוע סנדי יצטער אם ינשוך אותך."
"יתכן וקראת עלי בספרים" אמר היצור "ואילו חשבת קצת היית יודע כי קוראים לי דורבן. המחטים שלי חופשיים למדי ואם כלב ינשוך אותי פיו יתמלא במחטים, לי לא יקרה דבר. לפעמים, רק לשם שעשוע, אני נותן לכלב כלשהו לנשוך אותי ואז הוא רץ מהר לביתו ומבקש שישלפו מפיו את הקוצים שלי."
"אינני חושב שזה ידידותי מאוד" אמר בודי ג'ים.

"זזה גם לא ידידותי לנשוך אותי רק בגלל שמישהו גדול ממני" אמר הדרבן. "כך עשו אותי וכך אני יכול להגן על עצמי. אני שמן ורגלי קצרות, ואינני יכול לרוץ מהר. וחוץ מזה אינני אוהב לברוח מהאויבים שלי."
"טוב, אני לא מאשים אותך על כך" אמר בודי ג'ים "איש לא אוהב לברוח רק בגלל שהשני הוא גדול יותר. אך אמור לי, מה אתה עושה כל הזמן? האם אתה חי לבדך?"
"לא כל הזמן" ענה הדרבן "יש לי משפחה,

אבל אני אוהב להיות לבדי ובלתי תלוי
באחרים. במשך היום אני ישן בדרך כלל, אלא
אם מפריעים לי, כמו שעשה סנדי שלך.
בלילות אני יוצא למצוא אוכל."
"ומה אתה אוכל?" שאל בודי ג'ים. "אני מפחד
לספר לך כי תגיד זאת לבוב הגנן, אבל אני חי
כאן בחורשת האשוח כי היא קרובה לחוותו
של אביך."
"למה לבוב יהיה איכפת?" שאל בודי ג'ים.
"ובכן" אמר היצור דמוי כרית סיכות "אני יוצא
בלילה ומכרסם פה ושם מגנו של בוב ואני
יודע כי הוא מקפיד מאוד ואם יראה אותי,
יגרש אותי מהחורשה."
"האם בני-אדם צדים אותך" שאל בודי ג'ים.
"היום פחות" ענה הדרבן "אבל סבא דורבן
סיפר מעשיות לצעירים שלנו. הוא סיפר
שכאשר אנשים אדומי העור חיו כאן, הם צדו
אותנו עם קשתות וחצים. הם ביטלו את
בשרנו והשתמשו במחטים שלנו כדי לקשט
את בגדיהם. אבל הזמנים האלה כבר עברו"
המשיך "ועכשיו אנו מפחדים רק מחיות

גדולות ומציפורי טרף."
"והם לא מפחדים מהקוצים שלכם?" שאל
בודי ג'ים.
"הם מעיזים בכל זאת, כי יש ביניהם שרעבים
כל הזמן וכדאי להם להסתכן בדקירות כדי
לתפוס אותנו. אבל אם לא איכפת לך בודי
ג'ים, אני קצת עייף, אני תמיד נעשה ישנוני
כשאני מדבר הרבה. אז אומר לך שלום ואלך
לנום."
"שלום מר דורבן" ענה בודי ג'ים "ותישן טוב."
והוא לקח את סל מחטי אשוח שלו וקרא
לסנדי, שעדיין נהם ברוגז.
"סנדי הזקן ואני פגשנו היום דורבן בחורשת
האשוח" סיפר בודי ג'ים לבוב הגנן הזקן
באותו הערב "וסנדי רצה לנשוק אותו."
"אילו הצליח היה מצטער על כך מאוד" אמר
בוב הגנן.
אבל סנדי רק פתח עין אחת ונענע בזנבו. הוא
חשב שפעם, כשאיש לא יראה הוא ילך לבדו
לשם, לחורשת האשוח, והוא כבר יראה ליצור
דמוי כרית סיכות מה הוא יודע.